

ע"פ 10200/05/19 - א.ר שיווק והפצת וונטות בע"מ, המערערת נגד סיגל עוזיאל, המשיבה

בית הדין הארצי לעבודה

עפ"ס 10200-05-19

ניתן ביום 19 מאי 2019

לפני כב' סגן הנשיאה אילן איטח

א.ר שיווק והפצת וונטות בע"מ - המערערת
סיגל עוזיאל - המשיבה

בשם המערערת - עו"ד ישראל הרצברג

בשם המשיבה - עו"ד איילת רם

פסק דין

סגן הנשיאה אילן איטח

1. לפניי ערעור על החלטת בית הדין האזורי לעבודה תל אביב (סגנית הנשיאה (כתוארה אז) הדס יהלום; סע"ש 11081-01-17) (להלן: **החלטת בית הדין האזורי**) שלא לפסול עצמה מלדון בתיק זה, לאחר שנתבקשה לעשות כן על ידי המערערת.

רקע וההחלטה מושא הערעור

2. ביום 8.4.2019 הגישה המערערת לבית הדין האזורי בקשה לפסלות. הנימוקים לבקשת המערערת היו, בעיקרם, שלושה:

א. אמירות שנאמרו על ידי בית הדין האזורי במהלך דיון ההוכחות שהתקיים ביום 26.3.2019 לעניין המצב המשפטי של תביעת המערערת, המעידות, לטענת המערערת, על כך שבית הדין האזורי גיבש דעתו מראש ולמעשה דעתו "נעולה" על מתן פסק דין לטובת המשיבה;

ב. האופן בו נאמרו הדברים על ידי בית הדין האזורי לב"כ המערערת, שלא לפרוטוקול, בהרמת קול ותוך שמנהל המערערת וב"כ חשים באיום ממשי, בכעס ובזלזול מצדו;

ג. החלטות דיוניות נוספות שניתנו על ידי בית הדין האזורי תוך כדי ההליך - שהיו לרעת המערערת וכאשר

החלטות בנושאים דומים בבקשות המשיבה התקבלו - מעידות אף הן על כך שנתגבשה עמדתו של בית הדין האזורי באשר לתביעת המערערת.

3. בהחלטת בית הדין האזורי נדחתה בקשת הפסלות שכן המערערת לא השכילה להצביע על כל חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט. בית הדין האזורי קבע, בתמצית, כדלקמן:

א. אמירותיו של בית הדין היו בהתייחס למצב המשפטי שעמד בפניו ואין בהן כדי להעיד על גיבוש דעה כל שהיא מצד בית הדין. יתרה מכך, לאחר שדחה בא-כוח המערערת את הצעת בית הדין, ביקש שיישמעו העדים הנוספים מטעם המערערת, ובית הדין נענה לבקשה תוך שצוין כי **"ככל שהתובעת תשכנע בנכונות טענותיה, יינתן פסק דין בהתאם"**;

ב. הטענות אודות טונים גבוהים או איום ממשי מצד בית הדין האזורי, כלפי מנהל הנתבעת ובא-כוחה - נדחו **"שכן לא היו ולא נבראו. הדברים נאמרו בצורה עניינית וניתנה לצדדים הזדמנות לשקול אותם בטרם התחדש הדיון"**;

ג. בהתייחס לטענות המערערת בדבר החלטות דיוניות שהתקבלו בשיטתיות בניגוד לעמדת המערערת קבע בית הדין האזורי כי אין בכך כל ממש, שכן ככלל בבקשות שהוגשו מטעם המערערת - ואף בבקשות חריגות - התקבלו על ידי בית הדין האזורי. עוד נקבע לעניין זה כי כל שהותר למשיבה הוא להגיש תצהיר משלים בתגובה לכך שהותר למערערת לזמן עדים חרף הגשת הבקשות המתאימות לאחר המועד להגשת תצהירי עדות ראשית.

הטענות בערעור

4. בערעור שלפניי טוענת המערערת, בתמצית, כדלקמן:

א. תוכן אמירותיו של בית הדין האזורי במהלך הדיון ביום 26.3.2019, ההקשר לגביו נאמרו, והמועד בו נאמרו, מקימים חשש אובייקטיבי למשוא פנים וגיבוש דעה מוקדמת כנגד המערערת, בייחוד בהתחשב במועד בו נאמרו, טרם נשמעו כל הראיות מטעם המערערת;

ב. התבטאויות מעין אלו של בית הדין האזורי נאמרו אף קודם לדיון ההוכחות מיום 26.3.2019. כך, למשל, בדיון קדם המשפט מיום 19.7.2017;

ג. בהחלטת בית הדין האזורי לא נאמר מפורשות כי לא גובשה דעתו באשר לשאלות המרכזיות שבבסיס ההליך. אדרבה, טוענת המערערת, בית הדין האזורי מגלה במפורש כי דעתו גובשה בהתאם לחומר המשפטי שעמד בפניו אותה עת;

ד. אמירות אלו של בית הדין האזורי מצטרפות להחלטות קודמות באשר לצירוף ראיות ועדים מטעם המערערת, בהן נעתר בית הדין לבקשות המערערת באופן מצומצם ותוך חיובה בהוצאות. זאת, בעוד שבקשות דומות מטעם המשיבה התקבלו במלואן ומבלי לחייב את המשיבה בהוצאות.

5. ביום 15.5.2019 הוגשה תשובת המשיבה לערעור. אלו, בתמצית, עיקריה:

- א. אמירותיו של בית הדין בדיון ביום 26.3.2019 אינן נסיון להפעלת לחץ מכל סוג שהוא על המערערת. לעמדת המשיבה אמירות אלו היו בבחינת סיוע מצידו של בית הדין, בכך ששיקף למערערת את נטלי ההוכחה המוטלים על כתפיה. אף הצעתו של בית הדין האזורי למערערת להסדר לפיו תחזור בה מתביעתה תוך שתחויב בהוצאות מופחתות היא ניסיון לסייע למערערת ולחסוך משאבים מיותרים מהצדדים להליך ומבית הדין האזורי;
- ב. האמירות אשר לטענת המערערת נאמרו לבא-כוחה מבלי שנרשמו בפרוטוקול, ושנאמרו תוך הרמת קול - אינן זכורות למשיבה כלל;
- ג. טענות המערערת בדבר החלטות דיוניות שהתקבלו באופן שאינו הוגן כלפיה משוללות כל יסוד. לענין זה טוענת המשיבה כי כל בקשות הביניים שהגישה המערערת - התקבלו על ידי בית הדין האזורי. המשיבה אף מביאה בתשובתה דוגמאות מספר לבקשות מעין אלו;
- ד. יתר טענות המערערת - מקומן בערעור עתידי על פסק הדין, ולא בהליך פסלות.

דין והכרעה

6. לאחר שנתתי דעתי לכלל החומר שהובא לפניי, לרבות טיעוני המערערת והמשיבה בבית הדין האזורי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות. על טעמי לכך אעמוד להלן.
7. הלכה היא כי **"מעצם היות הבקשה לפסלות שופט בקשה המטילה צל כבד על שופט אישית ועל מערכת השפיטה, מתחייבות ראיות משמעותיות לשם הוכחת קיומה של עילת פסלות"** (ראו: עפ"ס (ארצי) 31944-03-12 פנחס מורגנשטיין - בנק המזרחי המאוחד בע"מ (4.4.2012)). עילת הפסלות תיבחן באמת מידה אובייקטיבית, ואין די בתחושתם של בעלי הדין ובאי-כוחם או בהשקפתם הסובייקטיבית (ראו, למשל: עפ"ס (ארצי) 57019-01-11 ליאת חן - בן עליזה חן ושות' (21.2.2011); ; להלן: עניין חן). זאת ועוד: חזקה היא **"כי השופט היושב בדין, מקצועי ומיומן ובידו לבחון את העניינים המובאים בפניו ללא משוא פנים"** (ראו, למשל: עפ"ס (ארצי) 16943-11-11 חברה ישראלית למובילים בע"מ - אבנר מאירי (26.1.2012), והאסמכתאות שם).
8. אף כלל הוא, כי ינתן משקל רב לעמדת השופט הסבור כי אינו מנוע מלישב בדין, וערכאת הערעור לא תתערב בחוות דעתו של השופט הסבור כי בידו לנהל את ההליך באובייקטיביות, אלא במקרים קיצוניים בלבד (ראו, למשל: עפ"ס (ארצי) 28458-10-11 עמותת אנואר לקידום מעמד האישה - אומימה מחאמיד (10.11.2011), והאסמכתאות שם).
9. בנסיבות המקרה הנדון, איני סבור שעלה בידי המערערת להציג ראיה לנסיבות אובייקטיביות המעלות חשש ממשי למשוא פנים בניהול ההליך מצד בית הדין האזורי. ואבאר.

באשר לטענות המערערת בדבר אמירותיו של בית הדין האזורי במהלך הדיון ביום 26.3.2019 - ראשית, כאמור לעיל, טענת הפסלות נבחנת באופן אובייקטיבי, כאשר תחושתם הסובייקטיבית של בעלי הדין אינה מעלה ואינה מורידה לענין זה (ראו: עניין חן). **שנית,** בדרך כלל, אין לראות בהתבטאות בית המשפט בנסיבות דוגמת אלו שבמקרה דנן משום חריצת דעה שאינה ניתנת לשינוי ולשכנוע, ויש לבחון כל מקרה על פי נסיבותיו. מכל מקום,

בוודאי שאין בהתבטאויות בית הדין האזורי המופיעות בפרוטוקול כדי לבסס עילת פסלות. ואכן, בהחלטת בית הדין האזורי נדחו מפורשות טענות המערערת על כך שדעתו של בית הדין "ננעלה" באופן שלא יוכל לנהל את ההליך באופן אובייקטיבי וליתן החלטה עניינית בהליך הנדון. זו גם המסקנה המתחייבת מכך שבקשת המערערת שיישמעו עדויות נוספות מטעמה - שלשיטת המערערת יש בהן כדי לשנות את דעתו של בית הדין - נענתה בחיוב על ידי בית הדין.

אף דעתי היא כי התבטאויות אלה אינן מתגבשות לכלל עילת פסלות, ואינן מעידות על כך שנעלה דעתו של בית הדין באשר לתוצאות ההליך. אף אם בראיית המערערת נוצר חשש כי אמירות בית הדין האזורי מצביעות על קיומו של חשש ממשי למשוא פנים כלפיה, אין מדובר אלא בחשש סובייקטיבי גרידא אשר אין בו כדי להקים עילת פסלות על יסוד אובייקטיבי.

10. באשר לטענות המערערת בדבר הרמת הקול על ידי בית הדין האזורי במהלך הדיון ביום 26.3.2019 - ראשית, הלכה היא כי "ככלל, באמירות לכאוריות במסגרת החלטת ביניים אין כדי ללמד כי דעתו של בית הדין ננעלה וכי אין בידי מי מהצדדים לשכנע את בית הדין בעניין שבלב המחלוקת בתובענה העיקרית" (ראו, למשל: עניין חן; עפ"ס (ארצי) 10808-12-10 מזל עובד - מדינת ישראל, משרד החינוך (21.12.2010)).

שנית, האמירות שמבקשת המערערת לייחס לבית הדין האזורי אינן מופיעות בפרוטוקול הדיון, והמערערת לא ביקשה לתקנו כך שישקף במדויק את שנאמר, לטענתה, במהלך הדיון.

שלישית, טענות אלו של המערערת נדחו מפורשות על ידי בית הדין, כאשר גם בתשובת המשיבה נטען כי הרמת הקול על ידי בית הדין האזורי לא הייתה ולא נבראה.

11. באשר לטענות המערערת בהתייחס להחלטותיו הדיוניות של בית הדין האזורי - טענות אלו נטענו בכלליות וללא פירוט מספיק. יתרה מכך, אף טענות אלו אינן מגבשות חשש ממשי למשוא פנים. הלכה פסוקה היא, כי בהחלטות דיוניות כשלעצמן אין די כדי לבסס עילת פסלות, בין אם מדובר בהחלטה יחידה ובין אם מדובר במספר החלטות, שכן חוסר שביעות רצון של צד להליך מהחלטותיו של בית הדין, אינה מהווה עילה המבססת חשד לניהול המשפט משוא פנים ומכאן כי אינה יכולה להיות בסיס לפסילת השופט היושב בדיון (ראו, למשל: עא"ח (ארצי) 101/05 נאילה דקמאני - שירות התעסוקה (12.1.06); עא"ח (ארצי) 32/07 טופ אפסילון חברה לבניה בע"מ - ויקטור ורברוב (15.07.2007), והאסמכתאות שם).

לגופם של דברים - טענות המערערת בעניין זה נדחו מפורשות בהחלטת בית הדין האזורי. אף עיון בתיק בית האזורי מלמד כי לא התקבלו החלטות שיש בהן כדי לפגוע בזכות המערערת להליך הוגן.

יוער כי ככל שהמערערת מבקשת להשיג על החלטות דיוניות בעניין זימון עדים היא רשאית לעשות כן בהתאם לדרכי ההשגה הקבועות בדיון ולא באמצעות הליכי פסלות, גם אם החלטות אלו אינן לשביעות רצונה. משהמערערת לא פעלה בדרך זו, אין לה אלא להלין על עצמה.

12. נוכח האמור, לא מצאתי כי נסיבות העניין באות בגדר המקרים החריגים בהם ערכאת הערעור תתערב בהחלטתו של השופט, הסבור כי בידו לנהל את ההליך באובייקטיביות, ולא מצאתי כי יש בנימוקי בקשת הפסילה טעם המצדיק להתערב בכך. המערערת לא השכילה להצביע על כל חשש ממשי למשוא פנים בניהול תביעתה בבית הדין האזורי לעבודה בתל אביב-יפו.

13. על יסוד כל האמור לעיל, דינו של ערעור הפסלות להידחות.

14. סוף דבר - הערעור נדחה. המערערת תשא בהוצאות המשיבה בסך של 5,000 ₪.

ניתן היום, י"ד אייר תשע"ט (19 מאי 2019), בהעדר הצדדים וישלח אליהם.

אילן איטח, סגן נשיאה